

er af den Grund, at jeg søger, saa godt jeg kan, at bevise Nødvendigheden deraf, men jeg har intet andet Middel end at give saa gode Grunde, jeg formaar. Det er Dem, mine Herrer, som afgjøre, hvorledes De ville stemme, og det er Dem, der afgjøre, hvor Meget De ville give mig. Det er de Medlem ventede, at jeg, for saa vidt jeg ikke kunde faae det, som jeg anfaa for nødvendigt, saa stielikkelig vilde gaa min Dei. Seg skal gaa min Dei, saa snart jeg tror, at jeg kan afgive den Post, hvori jeg staar, at jeg kan afgive Bestyrelsen af Hærens Interesser til en Mand, der under de Forhold, hvorunder vi leve, kan udrette Mere end jeg. Det kan ikke nytte, at jeg gaar, thi derved vinder Hæren ikke Noget, men Hæren vinder ved, at den kan faae det Nødvendige, og saasnart jeg tror, at Forholdene ere saaledes, at jeg kan aflevere min Stilling og det Ansvar, som den paalægger, til en Mand, der kan udrette Mere, skal jeg være den Første til at foranledige det.

Ivermoes: Det er kun et Par korte Bemærkninger, jeg vil tillade mig, og det er navnlig det erede Medlem, der talte næstsidst (Clausen), der foranlediger mig dertil, idet det nemlig forekommer mig at være en høist mærkværdig Forbring, at en Minister kun skulde forlange saadanne Poster, som ubetinget maatte foranledige hans Afgang, dersom de ikke bleve bevilgede. Det kan dog umulig staa for det erede Medlem saaledes, at en Administration virkelig skulde være underkastet saadanne Tilfældigheder. Det er jo klart, at i enhver Administrationsbranche er det nødvendigt, at man overlægger, hvad der hensigtsmæssigt bør anstattes eller udføres, og i hvilken Følgeorden det bør anstattes eller udføres, men det involverer jo ingenlunde, at fordi en Repræsentation finder, at det er hensigtsmæssigt at opsætte Anstættelsen af nogen Del deraf, Ministeren derfor stielikkelig skulde sige: Gudbevares, saa kan jeg ikke blive længere ved Forretningerne. Det er ganske umuligt; det vilde virkelig føre til en Omstiften af Ministre, som jeg ikke tror, at det erede Medlem selv vilde sætte Pris paa. — Med Hensyn til de Vædringsforslag, der foreligge, da vilde jeg gjerne, hvis det overhovedet kunde nytte Noget, efter at det politiske Element er blevet saa overordentlig stærkt indblandet i Diskussionen, anbefale det Vædringsforslag, som er fallet under Nr. 101 med Hensyn til Standsættelse af Strickers Batteri. Den erede Ordfører bemærkede, og jeg tror, at der ikke er Noget, der er et bedre Strømmemiddel, at det var et Ved af Kjøbenhavns Befæstning. Naar det siges, saa tænker man strax paa de 17 Millioner, og saa er man bange for, at det kun er en Begyndelse paa dem, og at de andre Udgifter komme bagefter. Men jeg tror, at den erede Ordfører havde udtrykt det korrektere, naar

han havde sagt, at det er et meget nødvendigt Ved i Kjøbenhavns Befæstning „mod Søfiden“, som allerede eksisterer, og jeg vil bede de Herrer lægge en Smule Mærke til, hvorledes Forholdene ere. Det farligste Punkt med Hensyn til et Angreb paa Kjøbenhavn fra Søfiden — ikke i den Forstand, at man skal løbe ind og ødelægge Søforterne og bagefter landsætte Kropper — men naar man vil vælge den overordentlig bekvemme Maade at faae Kjøbenhavn til at falde paa, nemlig at bombardere Byen og specielt Havnen og Bæret fra Søfiden — det farligste Punkt, siger jeg, er Nordenden af „Drogden“, hvor denne deler sig i Kongedybet og Hollenderdybet, det saakaldte „Svalget“. Paa dette Punkt vil det under de nærværende Forhold være vanskeligt, om ikke ugjortligt, at holde Fjenden borte, hvis man ikke sørger for et alvorligt Forsvar, og til et saadant Forsvar er den høire Fløi af Søbefæstningen med Strickers Batteri overordentlig vel skikket. Jeg tror derfor, at naar man har en saadan Befæstning som den, man har, da bør man ikke forsømme at faae dette Punkt forstærket saa hurtig som mulig, og naar den erede Ordfører har sagt med Hensyn til dette Punkt som med Hensyn til flere andre: Ja, fik vi Krig ad Aare, saa kunde det jo være galt nok, saa er der virkelig Ingen, der kan indestaa os for, at vi ikke faae Krig ad Aare, og det forekommer mig da, at det vilde være meget uheldigt, dersom Repræsentationen negtede en Bevilling, som gjorde det muligt ad Aare at have den Fløi af Kjøbenhavns Søbefæstning tiltræde, som vil være en af de vigtigste i Tilfælde af, at Kjøbenhavn skulde blive forsøgt overrumplet ved et Bombardement. Jeg tror derfor, at hvis det var muligt, at det erede Bertal kunde se bort fra de politiske Forhold, dersom det var muligt for det et Dieblit med upolitiske Dine at se paa det meget prekære Forhold, som under de ansøgte Omstændigheder let kan opstaa, vilde det gjøre en god Gjerning ved at give efter paa dette Punkt. — Jeg havde ligeledes gjerne ønsket, at det erede Udvalg havde kunnet slutte sig til Ministeren i det Punkt, som det under Nr. 106 har foreslaaet at skulle udgaa, thi det er virkelig en meget uheldig Ting, naar man ikke under mødende Forhold har i det Mindste en ringe Beholdning af dette storkornede Krudt. Det er jo meget godt, at man har en Fabrik, hvor man maaste kan fabrikere dette Krudt, men foreløbig staa vi jo endnu ved Forsøg, og det forekommer mig derfor heldigt, om man kunde begynde med at faae en Beholdning fra en Fabrik, hvor man er sikker paa, at det kan udføres forparligt, og da Summen jo ikke er saa overordentlig stor, vilde jeg ogsaa meget tilraade at gaa ind derpaa.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.